

Стас — звичайний підліток, учиться в школі, має друзів, закохується. Але випадково знайдена батькова Книга допомагає йому з'ясувати, що він, як і тато, має здібності до магії. Саме вони допоможуть йому врятувати Світ, який намагаються захопити сутності, котрі відбирають у людей здатність відчувати емоції.

— Що це в тебе так бумкає і цвілкоче? — Катя прочинила двері, як завжди — без дозволу, і спробувала зазирнути в кімнату до брата.

Стас зірвався з місця, підлетів до дверей, озирнувся і став так, щоб завадити їй роздивитися, що коїться в кімнаті... Помогло не дуже. Катя захоплено пискнула:

— Які галні! Хочу такого!

— О! Ось! Це тобі!

— Ух ти! Подалунок? — захопилася Катя. — Він сплавжній?

— Ще й який! Ти ж бачиш, він вухами ворушить. Забирай! Але не заважай мені!

Каті здалося, що між пальцями у Стаса бігають іскорки. Потім за його спиною на люстру хтось стрибнув. У кімнаті щось знову бахнуло й по-пташиному застрекотало.

Двері зі стуком зачинилися, але Каті було байдуже, бо вона надто захопилася «подалунком» — він не тільки ворушив вухами, а й був теплий і такий приємний на дотик...

1

Перші підозри в Артема — Стасового тата — виникли ще на підході до котеджу: ланцюжок загадкових слідів і посліду у вигляді дрібних кульок тягнувся від їхнього порога до будиночку сусідки Валентини Опанасівни. Він згадав ті кілька видів екскрементів тварин, які були відомі йому — містянину, але вони не були подібні на ті, що він бачив. Та й не було в сусідки живності. Вона часто казала, що завела б кота, але, мовляв, її крихітної пенсії на корм для нього не вистачить.

Підозри посилювалися, коли, переступивши поріг, тато клацнув вимикачем. Щось не так... Зазвичай весь передпокій був завалений іграшками Катеринки, деталями конструктора, розсипаними намистинами. Нині там було чисто.

— Я вдома! — спантеличено мовив у тишу.

Відповіді не почув, і це його стривожило. Щось не так було в домі... Чутливі вуха вловили дзюрчання води у ванній кімнаті. Швидко сунувши ноги в капці, кинувся туди. Наблизившись до дверей, почув радісний щибіт Каті, і від того йому стало легше. Тиша в домі з малими дітьми його лякала, а їхній сміх — це добре. Дуже добре...

Слоненятко весело пускало фонтанчики з хобота, і це тішило Катю. Але ж воно було зростом з невеличкого собаку!

Видихнувши з полегшенням, кинувся до кімнати Стаса. І треба ж так статися, що майже дві години нікого з дорослих у домі не було: Ларку — маму Стаса і Каті — терміново викликали на роботу.

— Стасе, я тобі казав не брати мою Книгу? Казав?! — ще в коридорі вигукнув. — Я тебе пита-а-а...

У кімнаті Стаса було як у філії божевільні. Повсюди бігали, стрибали, дерлися вгору найрізноманітніші істоти, а якісь три навіть гойдалися на люстрі. Посеред кімнати, схилившись над розгорнутою Книгою, сидів скуйовджений Стас. Його обличчя було зосередженим, здавалося, і голосу тата не почув.

— Клах-бран-трам-пурирм! — тато склав пальці в особливий жест дематеріалізації — мудру, і вся живність розчинилася в повітрі.

І тільки після цього Стас підняв голову й побачив, що відбувається.

Посеред кімнати, схилившись над розгорнутою Книгою, сидів скуйовджений Стас. Його обличчя було зосередженим, здавалося, і голосу тата не чув.

— Ну, та-а-ату...

— Я. Тобі. Скільки. Разів. Казав... — відчеканив тато.

Тієї миті з-за письмового столу неспішно вийшов півметровий жирафчик і довірливо поклав Стасові голову на плече. Артем заплющив очі, видихнув і, не підводячи голови, клацнув пальцями. Цього було достатньо, щоб малий жираф зник із кімнати.

— Ніякої магії до шістнадцяти років! Це зрозуміло? — випалив категорично батько.

— Ну, тату!

— Не таткай! — підняв з підлоги Книгу і глянув на розгорнуту сторінку.

Ну так: «Створення та зменшення». Наче й треба було лаяти чи покарати Стаса, але чомусь відчував гордість за нього. Те, що він колись опановував протягом семестру, малий второпав за годину і спробував на практиці. Неймовірний талант!

— Як ти знайшов Книгу?

Стас, якщо і почувався винним, то зовсім трохи. Тому відповів спокійно:

— Заклинання пошуку...

— Запам'ятав усе?

— Ну так...

— М-да... А що там Катя? — кивнув у бік ванної кімнати. — Чим вона грається?

— Вона мене відволікала...

— Іграшку їй начарував — слона? Красу-у-нчик. Піду розчарую, — всміхнувся тато. — Зараз крику буде-е-е-е...

Уже на порозі тато згадав ще одне:

— Стасе, кого ти зробив для Валентини Опанасівни?

— Що? — Стас спершу не зрозумів, про що тато запитує. — А... — нарешті дійшло, — вона скаржилася, що важко носити продукти з ринку.

— Питаю: кого?! — наполягав тато.

— Стадо маленьких верблюдиків.

— О Боже, ще й із цим розбиратися доведеться, — вдавав клопотаність тато і вийшов із кімнати.

Увечері, після того як батько уклав Катю спати і, залізши під ковдру, клював носом над ноутбуком, Стас наважився зазирнути до нього в кімнату.

— Пробач, тату...

— Та гаразд. Книгу я захистив так, що тобі тепер добряче доведеться попотіти.

— Ну добре, — Стас удав, що йому байдуже, і сів біля тата на ліжко. — А ти зменшував когось?

— Звісно...

— А з Позасвіття когось творив?

— М-м-м-м... Ну так.

— А кого — секрет?

— Та ні, не секрет — дракона...

Побачивши, як спалахнули очі Стаса, батько зрозумів, що він надто багато наговорив:

— Не смій, Стасе! Не смій! — торкнувся обпаленої ще в дитинстві потилиці, на якій так і не виросло волосся.

Стас, роздумуючи, як відновити татову прихильність, попросив:

— Тату, а ти мені почитаєш? Як тоді, коли я був малий...

— Ого! — здивувався тато. — Синку, ти майже дорослий — чому не сам?

— Я люблю самостійно читати — ти знаєш. Але мені дуже подобається, як ти читаєш Каті «Люмрика». І мамі це подобається — вона казала.

— Ну, ходімо... — зворушено погодився тато.

Він радів, що Стас дорослішає, стає самостійним, а іноді відчував щем у душі, що дитинство так швидко минає.

У Стасовій кімнаті, вмостившись у кріслі, кивнув на шафу з книжками.

— Ну давай.

— Ось вона... Тут закладка.

Стас обережно розгорнув Казку, нахилився до сторінок і принюхався.

— Що це ти робиш?

— Вони по-різному пахнуть: то болотом, то лісом, то смаженою цибулею.

— Сторінки?

— Ні, історії, коли їх читати.

— Ого... Ніколи не помічав такого, — здивувався тато і почав читати.

Люмрик дивився собі під ноги, а Габа лаялася. Вона шумно кашляла і голосно кричала: «На хмари дивися, на хмари!». А Люмрик ніяк не міг дивитися на хмари. Мама одягнула на нього зовсім новенькі сандалі з рожевих пелюсток,

а вранці пішов дощ, і Люмрик стр-р-р-рашенно боявся їх намочити або, що ще жахливіше, забруднити.

Габа була старою. Коли лаялася, з неї сипалися блискучі лусочки та шматочки смоли, а лаялася вона часто. Лаялася і кашляла. Але її все одно любили. Тому що вона вчила знаходити Шляхи між Світами.

Біля кущів сиділа Солька й чекала своєї черги, аби вчитися. «Звичайно, вона завжди босоніж гуляє, у неї мама — най-най, а вдома є мокренці», — трохи ображено думав Люмрик. Ось і зараз Солька дістала з кишені мокренця, що мружив маленькі оченята і смішно вмивався передніми лапками (мабуть, вона його розбудила), затиснула в долоньках і стала йому шепотіти:

— Вгору дивися... Вгору, мушкаріку! — здалеку пихкала Габа.

— Тут бруд! На землі... — ледь чутно прошепотів Люмрик.

Габа якимось дивом таки почула те, що пошепки мовив Люмрик, закашлялася ще більше і за якусь мить опинилася біля нього. Спочатку нависла над ним великою тушею, потім здулася і глянула йому просто в очі.

— Бру-у-уд?

— Угу...

— Бру-у-у-уд?! — ще раз перепитала Габа.

Люмрик втягнув голову в плечі й перестав дихати.

— Поки ти бачиш довкола себе бруд, то не бачиш хмар. Поки ти думаєш про багнюку, то помічаєш тільки бруд. Забудь про бруд. Забудь про калюжі. Забудь про землю. Думай вгору! Хмари — розумієш? Тобі потрібні хмари! Всі! Іди!